

Început
de
primăvară
la Buftea

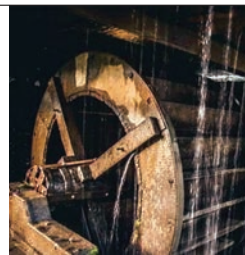
4

Duminica
Floriilor
- tradiții și
semnificații

8

Din
legende
Brăneștiului!

9

10 ani de
„CDIdei
în cărți”

12

condeie Ilfovene

Nr. 91 | aprilie 2025 | Publicație de cultură

(pagina 5)

Vocație la rang de artă

Ceremonie dedicată Unirii Basarabiei cu România, la Mănăstirea Cernica

(pagina 3)

Cucii din Brănești, Marele Premiu la Festivalul de la Kalipetrovo

(pagina 7)

Nicoleta Tudor, cărți noi și premii noi

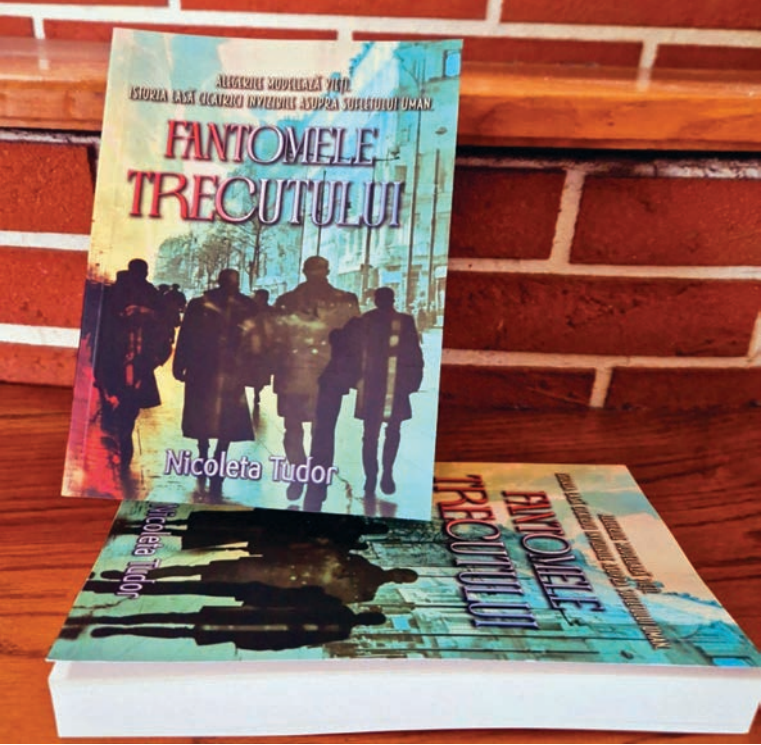

Născută în 1969 în comuna Gruiu din județul Ilfov, unde locuiește și în prezent, Nicoleta Tudor, scriitor și poet, este membru a Societății culturale „Apollon” și vicepreședinte „Aria” București-Ilfov al Societății culturale „Ascior”, dar și membru al Societății Culturale „Creneluri Shighişorene”, fiind și în același timp un fervent colaborator al publicației noastre. A debutat în lumea literară în anul 2013 cu primul volum al seriei „Cercurile mistice”, care

include volumele „Cercurile mistice”, „Orașul de deasupra” și „Toria”. Primul volum de poezie, „Dincolo de nori”, l-a lansat în toamna anului 2017, pentru ca un an mai târziu să publice primul roman din trilogia „Triunghiul de foc”, poveste pe care a continuat-o în 2020 cu romanele „Regăsirea discurilor solare” și „Cercul Vrajitorilor”. În noiembrie 2019 a lansat cel de-al doilea volum de poezie, „Tăcerea frunzei”. În anul 2022 lansează volumul de poezie „Verdele luptă până târziu”, în România și Republica Moldova. În 2019 a primit Trofeul concursului internațional „Elogiul Iubirii” - secțiunea Poezie și Premiul special al juriului la concursul internațional „Vis de toamnă”, organizat de Asociația literară „Apollon”, tot la secțiunea poezie. A obținut numeroase diplome de excelență, de merit și de onoare, în țară și în afara acesteia, având numeroase

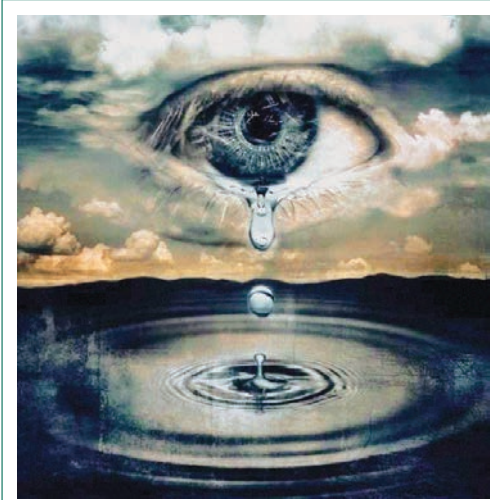
apariții în numeroase reviste, ziare și antologii. De curând au apărut volumele „Oceanul de iluzii” (poezie), „Misterul cuvântului zăvorât într-o frunză”

(poezie) și „Fantomele trecutului”. Cel mai recent, o apariție mai specială, este un roman despre ororile nazismului și cruzimea de la Auschwitz. „Alegerile modelează vieți, istoria lasă cicatrici invizibile asupra sufletului uman!”

transmite autorul Nicoleta Tudor. Cicatrici lăsate de un război care a zguduit lumea și a marcat existența multora, crimele nazismului în numele rasei pure... „Fantomele trecutului” este un roman de ficțiune istorică pentru a nu uita, pentru a milita în favoarea păcii! Pentru activitatea literară din 2024, Societatea Culturală Apollon – Academia Internațională de Literatură și Artă, care în data de 21 martie a sărbătorit 20 de ani de existență, a recompensat-o pe Nicoleta Tudor cu diploma „Meritul Academic”. Ca și celelalte premii și diplome, această recentă recunoaștere reconfirmă activitatea susținută a Nicoletei Tudor, cea care se implică activ în viața cetății, în segmental cultural și educațional. Felicitări sincere și din partea colectivului redacțional al publicației „Condeie Ilfovene”, unde o așteptăm cu versuri proaspete și alte surprize editoriale! ■

George V. GRIGORE

Amăgire
Coca Popescu

Sunt stâncă,
Îmi fac prin întuneric scară
Din bețe de chibrituri.
Doar ploaia îmi mângâie chipul,
Prin mii de gânduri
Pășesc ușor,
Mă sprijin rar de umbră,
Pe zi ce trece, hățișul lumii
Mă face din ce în ce mai rece.
Mă încălzesc cu un pahar
În care vinul e roșu și dulce,
Îmi amăgesc iubirea
Zidind-o cu lacrimi să nu plece.

In memoriam prof. Ioan Gheorghișor

Tabloul din vis

M-am gândit să te pictez în vis.
Într-o noapte o să-ți umplu cu praf de stele
abia răsărite
conturul mâinilor subțiri.
Pentru ochi, voi folosi soarele
strălucind pe o plajă răsărită dintr-un asfințit
Apropiindu-se amenințător doar de mine.
Lacrimile le voi împrumuta de la un copil
Căruia i s-a stricat jucăria pe care le-a cerut-o
părinților săi pentru a veni mulțumit pe lume.
Părul ți-l voi răvăși cu grijă
peste cele mai dragi gânduri ale mele.
Pentru obraji, voi avea nevoie de flori de măr
amestecate cu un falfâit de aripi
deschise pentru un zbor de neoprit, amețitor.
Cel mai greu va fi să-ți pictez
trupul indecis,

cu sânii neliniștiți, făcuți să străjuiască un mijloc
semnând cu o iluzie împlinită.
Atunci, visul se va tulbura în adâncurile lui
cu atât mai mult cu cât privirea mea
va coborî lacomă
spre genunchii
cedând sub greutatea frumuseții tale.
Ce nopți vom petrece împreună!
M-am hotărât să trăiesc o veșnicie,
dar să nu termin de pictat tabloul
niciodată.
Tu vei trăi în el, nepăsătoare,
În timp ce eu,
-far obosind la țarmul nopții –
mă voi stinge încet
cu fiecare privire ce-o vei îndrepta spre mine,
fie ea chiar întâmplătoare...

SINGURĂTATE

Camera insensibilă în care jocul flăcărilor șemineului a învăluit cu mistere chinuitoare totul este înospitalieră, chiar înspăimântătoare. De aceea, într-o asemenea atmosferă nepăsătoare n-ar putea pătrunde niciun suflet pornit pe îngăduință, iubire și împreunare de mâini. Într-un astfel de cadru aspru simt amarnic umbrele întunecate ce sunt coplesite de multă deprimare care a pus stăpânire pe fiecare loc. „Singur pe lume” este cugetarea sub care mi se manifestă brutal sentimentele plâpânde care țipă în gura mare din adâncul EGO-ului rece ce-i înconjurat din toate părțile de omenirea indiferentă. Și-i extraordinar de chinuitor, de parcă am ajuns în înlănțuiri demonice, e dureros ca și când îmi sunt toate oasele fracturate, se simte jalnic, asemenea pierderii celui mai drag dintre dragii pământului, e amar ca fierea... Sunt trăiri supărătoare venite din pustiul umanității care s-au aciuat cu impertinență în simțirile mele, atunci când au găsit un loc prielnic. Este tare neplăcută singurătatea de unul singur, dar, la fel de dură, e și cea trăită în doi, în trei... și chiar în interiorul unei mulțimi cuprinse doar între limitele gândurilor. Este posibil ca la o intersecție de drumuri să fie rânduie ispите pentru a pătrunde în Imperiul Cucului unde, pe valurile nopții se aud urlete sinistre, îndreptate către luna plină. E mare lucru de a avea tăria evitării unor asemenea tentații amăgitoare direcționate spre perspective pesimiste. Însă, sunt și cazuri când umblu solitar pe o stradă pustie, prin pădurea înlemnită, pe malul lacului aparent nemișcat, prin muntele uitat de lume, printre lanuri și nu mă simt singur. E multă viață în jurul meu, care colcăie ca într-un furnicar ce mă îmbie la pași siguri, cu prieteni cunoscuți și necunoscuți. Nici în sala de clasă, chiar dacă temporar e nepopulată, nu mă simt singur. În orice bancă simt priviri averse de știință, care-mi urmăresc trăirile sensibile, inimi ce bat la unison spre înălțare și sufletele prinse elegant în dansul fraternizării. Am lăsat totul de o parte și am pornit să duc mesagerii singurătății în ținuturile sahariene, dar numai în afara oazelor. În acest fel am certitudinea că voi putea trăi normal în cadrul lumilor ospitaliere. Pentru așa ceva voi folosi cu încredere miraculoasa busola antising care mă va călăuzi în timpul înaintării pe treptele vieții, prin evitarea jaloanelor înspăimântătoare care au în capătul păcătos, gura căscată a dezolantei singurătăți. ■

Nică D. LUPU

Ceremonie dedicată Unirii Basarabiei cu România, la Mănăstirea Cernica

La 26 martie, președintele interimar al României, Ilie Bolojan, a participat la ceremonia organizată la Mănăstirea Cernica cu ocazia împlinirii (27 martie) a 107 ani de la Unirea Basarabiei cu România. Slujba religioasă a fost oficiată de Starețul Mănăstirii Cernica, Părintele Arhimandrit Vasile Pârjol, și de Episcopul Basarabiei de Sud, Preasfințitul Veniamin. În cadrul ceremoniei, au fost depuse coroane de flori la mormintele marilor artizani ai unirii – Gurie Grosu, Pantelimon Halippa, Ioan Pelivan și Daniel Ciugureanu,

iar cei prezenți au păstrat un moment de reculegere în memoria acestora. Printre participanți s-au numărat ambasadorul Republicii Moldova în România, Victor Chirilă, un grup de studenți basarabeni și reprezentanții Asociației Tradiția Militară, subliniind, astfel, importanța păstrării și consolidării legăturilor culturale și istorice dintre cele două state. „Am fost onorat și bucuros să fiu alături de dumneavoastră pentru a marca Ziua Unirii Basarabiei cu România în acest loc încărcat de profundă spiritualitate, Mănăstirea Cernica. Au fost comemorați toți cei care, cu credință și devotament, au făcut posibilă realizarea idealului istoric al națiunii noastre. Artizanii unirii, deopotrivă ierarhi luminați ai Bisericii și personalități politice viziore, au urmărit cu perseverență un scop, acela de a-i aduce împreună pe românii care-și doreau o singură patrie, între hotarele căreia să se poată bucura în pace și demnitate de unitatea lor de neam, de limbă și de spiritualitate. Mănăstirea Cernica a contribuit, prin comunitatea sa monahală și prin marii duhovnici pe care i-a oferit

ortodoxiei, la momente decisive ale istoriei României, fiind un reper de ospitalitate și de sprijin, cultivând solidaritatea și iubirea față de semenii. Sărbătoarea dedicată memoriei celor care s-au sacrificat pentru unitatea națională și religioasă arată că idealurile unirii rămân vii în conștiința noastră și vor continua să inspire coeziunea necesară pentru a depăși dificultățile și disensiunile, ca să putem construi împreună viitorul prosper pe care ni-l dorim!”, se arată în mesajul transmis de președintele interimar al României. ■

– text și foto: [Presidency.ro](#)

107 ani de la Unirea Basarabiei cu România

O impunătoare statuie a Reginei Maria, amplasată în centrul Chișinăului

La 27 martie, la 107 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în centrul Chișinăului, în scuarul din fața Liceului „Gheorghe Asachi” (instituție fondată de suverană și care în perioada interbelică a purtat numele „Regina Maria”), a fost dezvelită o monumentală statuie a Reginei Maria, una dintre cele mai importante figuri istorice ale României. La eveniment au participat reprezentanți ai societății civile, membri ai Corpului Diplomatic, artiști și oameni de cultură. Au fost intonate Imnurile de stat ale Republicii Moldova și României, precum și Imnul Regal al României Mari. La finalul ceremoniilor, la statuia suveranei au fost depuse coroane de flori. „Statuia Reginei Maria de la Chișinău” este o inițiativă veche de peste opt decenii, dar vitregia istoriei a împiedicat împlinirea ei după ce provincia a fost alipită la URSS. Ideea a fost reluată de Asociația Monumentum în contextul Anului Centenar al Marii Unirii și al Centenarului Încoronării Familiei Regale la Alba Iulia (15 octombrie 1922). Inițiativa edificării statuii aparține avocatului Iulian

Rusanovschi și a fost lansată la 27 martie 2018, când s-a celebrat Centenarul Marii Uniri. Statuia are o înălțime de peste 6 metri și o reprezintă pe Regina Maria a României în ziua încoronării de la Alba Iulia, purtând în mâna stângă Biblia creștină. Chipul Reginei a fost realizat în bronz de sculptorul Veaceslav Jiglițchi, pe baza unui proiect realizat de arhitectul Mihail Andrieș. Postamentul este construit din piatră de Cosăuți de meșteșugarul Marin Lozan. Realizarea propriu-zisă a fost supravegheată de o comisie internațională de experți. Suma necesară realizării monumentului a fost colectată de Asociația Obștească „Monumentum”, prin subscripție publică. Zilele de 27 și 28 martie 2025 au fost dedicate, în acest an, la Chișinău, omagierii Reginei Maria. În acest context, tot la 27 martie, Muzeul Național de Istorie a Moldovei în parteneriat cu Fundația Heritage 21 au vernisat expoziția „Ecouri regale din interbelic – Regina Maria și Chișinăul românesc”, bazată pe colecția privată a Iuliei Gorneanu, care explorează personalitatea complexă a

Reginei Maria și legătura sa cu Basarabia, ilustrând influența suveranei asupra artei, modei și diplomației interbelice. Vizitatorii au putut admira obiecte de epocă, fotografii inedite, cărți în ediții princeps, accesorii și piese vestimentare care reflectă stilul distinct al suveranei. Expoziția evidențiază, de asemenea, contribuția Reginei Maria la viața culturală și socială a epocii. În același loc, tot în data de 27 martie, a avut loc și o conferință a profesorilor de limba română și de istorie dedicată Zilei Unirii Basarabiei cu Țara Mamă. Evenimentele dedicate Reginei

Maria au continuat în 28 martie în aula „Regina Maria” a Universității de Stat a Moldovei cu Simpozionul Internațional „Regina Maria – Regina Marii Uniri”, aici fiind prezente personalități marcante în domeniul academic și cultural de pe ambele maluri ale Prutului. Regina Maria a României (1875-1938) a avut un rol marcant în istoria României, dar și un impact considerabil asupra tuturor provinciilor istorice, inclusiv Basarabia. Activitatea Reginei Maria a fost multilaterală, implicându-se în viața politică, socială, activități de caritate, viața culturală și de promovare a educației și culturii. A luptat pentru realizarea idealului național – Marea Unire (Unirea Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei cu România), a consolat și ajutat pe cei suferinzi, a susținut locuitorii din satul „Regina Maria” la construcția locuințelor, respectiv la întemeierea satului, a fost o mare promotoare și susținătoare

a culturii tradiționale, a jucat un rol important în reîntregirea României și recunoașterea Unirii Basarabiei cu România în cadrul Conferinței de Pace de la Paris (18 ianuarie 1919 - 21 ianuarie 1920). Vizita în Basarabia a familiei regale (18-24 mai 1920) a avut un impact important asupra integrării Basarabiei în cadrul României Mari, a legitimării autorității regale și dezvoltării multilaterale a regiunii. A participat la deschiderea Expoziției Basarabiei din 1925, a vizitat Basarabia la 30 mai 1927 și a participat la ședința Ligii Femeilor Române. Regina a fost iubită de popor datorită susținerii acordate domeniilor sociale și culturale, activităților de caritate, culturale și educaționale. Integrarea Basarabiei în România a necesitat eforturi importante, una din implicațiile semnificative a fost cea a familiei regale și nemijlocit a reginei. Regina Maria a României a lăsat ca moștenire, prin exemplul personal, un șir de lucruri practice: susținerea financiară a activității societăților culturale și susținerea filantropică a instituțiilor de caritate: aziluri pentru copii și bătrâni, filiale basarabene ale Crucii Roșii etc. ■

FOTO: Timp Românesc

George V. GRIGORE, Antuanela ROȘIORU

Început de primăvară la Buftea, Cântec, joc și voie bună „Doina Ilfovului”, spectacol aniversar

În data de 5 martie, la Palatul Cultural din Buftea, a avut loc spectacolul aniversar - „Doina Ilfovului - 9 ani de succes”. La fel ca în anii precedenți, spectacolul a coincis cu aniversarea coregrafului ansamblului, prof. Daniela Mândroc. Dansatorii au prezentat un amplu program, realizând un potpuriu de cântece și dansuri din toate zonele țării. Taraful „Barbu Lăutarul” a oferit momente

muzicale de mare virtuozitate, aducând un plus de exuberanță sonoră, acompaniind frenezia dansurilor populare. Invitați speciali ai evenimentului a fost Maria Cărneci, Gheorghe Turda, Elena Merișoreanu, Marioara Man Gheorghe, Ion Drăgan, Laura Haidău, Raisa Tudorică și Nicolae Datcu. Spectacolul a fost prezentat de Adriana Ștefan. Regia artistică a fost semnată de prof. coregraf Daniela Mândroc, instructor de dans fiind maestrul Valentin Rogojinaru. Evenimentul a fost organizat de Centrul Cultural Buftea, Buftea Smart, Etno TV și Primăria Buftea, cu sprijinul Consiliului Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. ■

„Divorțul anului” la Buftea

După Chiajna, sâmbătă, 29 martie 2025, „Divorțul anului”, avându-i ca protagoniști pe cunoscuții actori Monica Davidescu, Ovidiu Cunea și Aurelian Temișan, a ajuns la Palatul Cultural din Buftea. Piesa tratează în mod comic și ironic, cu accente dramatice, relația

soț-soție, a unor oameni care se îndreaptă spre „a treia tinerețe” și care sunt prinși în vârtejul „ipocriziei conveniențelor moderne”. În societatea noastră, în piese de teatru, în seriale de televiziune, în emisiuni, se vorbește tot mai mult despre căsătoria modernă și despre libertatea de a avea parteneri în afara căsătoriei, rămânând în continuare în relația de soț / soție, sau chiar despre salvarea cuplului de la despărțire, prin întreținerea unor relații fugitive extraconjugale ale ambilor soți. Toate cuplurile care au încercat așa ceva au eșuat lamentabil. Până la urmă se dovedește că nu e o soluție pentru salvarea căsniciei, ci un drum către pierderea cuplului. Ovidiu Cunea semnează și regia artistică a acestui spectacol, creat după un text dăruit acestuia de regretatul mare actor și scriitor Ion Lucian și creat după o idee a unui film celebru din perioada anilor 70. Scenografia a aparținut lui Gabi Albu, iar costume au fost semnate Ellida Toma. Prestația

actorilor a fost aplaudată la scenă deschisă. Evenimentul a fost organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și Primăria orașului Buftea. ■

Frumusețea celebrată la Centrul Cultural

În data de 9 martie 2025, într-o duminică, Centrul Cultural din orașul Buftea a găzduit spectacolul „De ziua ta, femeie!”, un eveniment deosebit, cu momente artistice de excepție, pregătite cu bucurie de Formația New Horizont, Taraful Tradițional, Grupul vocal-instrumental „A doua Familie”, cărora li s-au alăturat elevi ai Clubului de Muzică Buftea și elevi ai Atelierului de Pian de la Centrul Cultural Buftea. „De ziua ta, femeie” s-a dovedit a fi un eveniment dedicat frumuseții, sensibilității și emoției, un omagiu adus adus femeii prin muzică și poezie, la început de primăvară Formația NewHorizons i-a încântat pe spectatori cu piesele sale. La rândul său, Taraful Tradițional al Clubului de Muzică Buftea a bucurat publicul cu un colaj de cântece frumoase și pline de veselie. Momente pline de emoție au fost și la interpretarea refrenelor „Mulțumesc, iubită mamă”, „Stai lângă mine, mamă”, „Mama inger”, „Câte griji are o mamă”, „Mama”. Un alt moment emoționant a fost creat de recitarea poeziei plină de profunzime „Odă mamei” scrisă de Licuța Pântia și recitată cu sensibilitate de Vlad Nicolescu, pe acompaniamentul la pian al piesei „La sfârșitul vieții noastre”, interpretat de Mateo Șaulescu.

Maria Marcu a interpretat trei personaje feminine diferite în cântecul „The girl in 14G”, respectiv tânăra de la apartamentul 14, soprana de operă de la apartamentul 13 și jazzista de la apartamentul 15. A fost un moment senzațional și foarte apreciat de public! O călătorie muzicală frumoasă ne-a fost oferită din inimă de membrii grupului vocal - instrumental #aDouaFamilie, care s-au întrecut să cânte în armonii cât mai vibrante, iubirea pentru mamă, prin interpretarea cântecelor „O, dulce și duioasă mamă”, „Mama” și „Mama, doar mama”. Aplauzele au răsunat la sfârșit de spectacol, recompensând taletul muzicienilor și efortul organizatorilor. Evenimentul „De ziua ta, femeie!” a fost organizat de Primăria Orașului Buftea prin Clubul de Muzică Buftea și Centrul Cultural Buftea, cu sprijinul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. ■

Muzeul Atelier Școală de la Piscu

„Pupi Videodrome” – tradiția teatrului de păpuși din Sicilia la confluență cu școala românească de păpușerie

Tradiția teatrului de păpuși din Sicilia s-a aflat la confluență cu școala românească de păpușerie a UNATC-ului în cadrul proiectului internațional „Pupi Videodrome”, prin spectacolul „Sketch-uri cu păpuși și umbre: spectacol coupe”, într-o regie colectivă a masteranzilor UNATC, specializarea Păpuși-Marionete. Evenimentul a avut loc în data de 8 martie, la Școala de la Piscu. Intrarea a fost liberă.

O săptămână mai târziu, aceiași studenți au susținut spectacolul „Doi vecini”, pe care l-au dedicat unui grup de copii de la Școala Gimnazială nr. 1 din Ciolpani. A fost încă o după amiază cu teatru de păpuși susținută de studenții masteranzi de la UNATC „I. L. Caragiale”, sub îndrumarea conf. univ. dr. Gabriel Apostol. Astfel am aflat câte ceva din tainele păpușeriei: cum putem obține expresie și emoție jucând cu o păpușă făcută din simple fâșii de carton sau pânză, cum poate o omidă pufoasă să se metamorfozeze în diverse ființe fantastice sau cum pot umbrele proiectate pe un ecran să devină energii conducătoare ale unui moment de

dans contemporan răvășitor. Actori și spectatori de toate vârstele, au deschis cutia curiozității și creativității. Muzeul a fost deschis și pentru atelierele de meșteșug active și expoziția dedicată teatrului de marionete Sicilian, numai bună de descoperit și de cercetat în amănunțime.

PUPI VIDEODROME este un eveniment realizat de Muzeul Internațional al Marionetelor Antonia Pasqualino cu finanțarea Ministerului Culturii din Italia, itinerat la Muzeu-Atelier Școala de la Piscu cu finanțarea Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean Pentru Cultură Ilfov. Parteneri: UNATC „I. L. Caragiale”, Sicilia Pasticceria Autentica, Școala Gimnazială Nr.1 Ciolpani. ■

George V. GRIGORE

400 de copii din Măgurele s-a bucurat de „Punguța cu doi bani”

Aproximativ 400 de preșcolari, cu vârste între 3 și 6 ani, de la grădinițele din orașul Măgurele, s-au bucurat și i-au răsplătit cu zâmbetele lor și cu lumină pe chipuri pe îndrăgiții actori ai Teatrului pentru copii „Ion Creangă” din București, care au interpretat pentru ei, pe scena din aula Facultății de Fizică, „Punguța cu doi bani”, anunță Primăria Măgurele.

Spectacolul face parte din seria de evenimente culturale dedicate micuților din oraș, organizate de Centrul Cultural Măgurele „Theodor Stănescu” în parteneriat cu Teatrul pentru copii „Ion Creangă”. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Vocație la rang de artă Regal Gastronomic la Buftea

George V. GRIGORE

Marti, pe 11 martie, orele 11.00 – 13.00, la Liceul Tehnologic „Barbu A. Știrbey” din orașul Buftea, cu ocazia „Zilei Naționale a Meseriilor” ajunsă la cea de-a V-a ediție, a avut loc un eveniment deosebit intitulat „Regal Gastronomic”. Într-un cadru plin de pasiune și creativitate, viitorii maeștri ai artei culinare și-au demonstrat talentul, pregătind preparate rafinate care au impresionat prin gust, aspect și atenție la detalii.

Evenimentul a subliniat importanța educației vocaționale și a formării profesionale, oferind tinerilor oportunitatea de a-și pune în valoare abilitățile și de a învăța de la profesioniștii din domeniu. Alături de elevii liceului „Barbu A. Știrbey”, și-au demonstrat măiestria culinară și elevii de la Liceul Tehnologic „Doamna Chiajna” din Chiajna, Liceul Tehnologic „Cezar Nicolau” din Brănești, Liceul Tehnologic „Pamfil Șeicaru” din Ciorogârla și Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu” din Voluntari.

Atmosfera a fost animată de momente artistice speciale, susținute de elevii liceului, de Clubul de Muzică Buftea, de Ansamblul Artistic „Doina Ilfovului” și Romanița Duminică, care au încântat publicul cu dansuri populare și melodii îndrăgite.

Printre invitații de seamă ai evenimentului s-au numărat Cătălin Rizea, manager artistic, și Horia Vârlan, maestru bucătar, care au împărțit din

experiența lor și au contribuit la succesul acestei ediții.

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a fost reprezentat de directorul instituției, Alexandrina Niță, iar autoritățile locale de viceprimarul Alexandru Vaida.

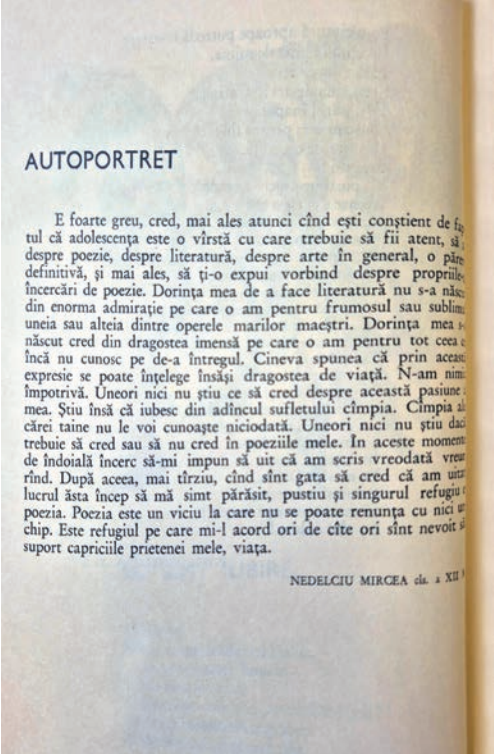
Evenimentul a fost organizat cu sprijinul Primăriei Orașului Buftea, Inspectoratului Școlar Județean Ilfov, Centrului Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, Consiliului Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Centrului Cultural Buftea, restaurantului „La Mircea Măcelaru”, MIRAS Steel Holding și Asociației Hercules. ■

Revista „Albatrosul”, laboratorul literar al lui Mircea Nedelciu

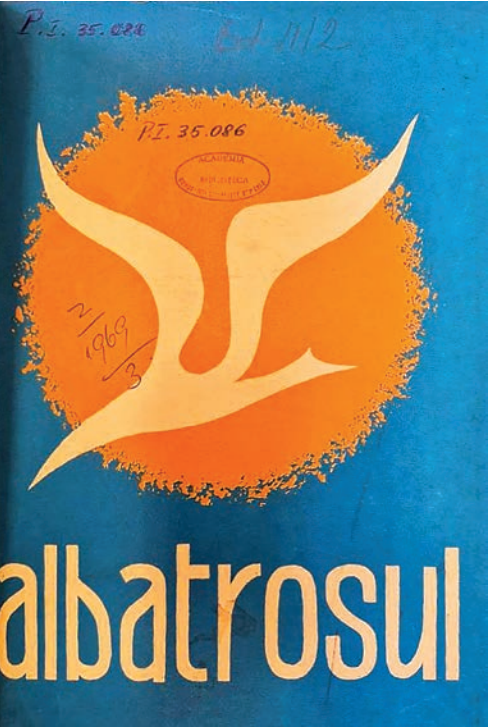
De Ziua Mondială a poeziei să ne amintim că „Poezia este un viciu la care nu se poate renunța cu nici un chip. Este refugiul pe care mi-l acord ori de câte ori sunt nevoit să suport capriciile prietenei mele, viața”, după cum spunea scriitorul Mircea Nedelciu. Acesta fiind declarat unul dintre cei mai importanți prozatori postmoderni români, și-a început drumul literar în paginile revistei „Albatrosul”, publicație a Liceului Teoretic din Brănești (astăzi Liceul Teoretic „Traian Lalescu”).

În ediția din 1969, anul II, numărul 3, tânărul Mircea nu doar că își semnează debutul, dar ocupă și poziția de redactor-șef al revistei. Din caseta redacțională a publicației reiese că Nedelciu coordona alături de un colectiv format din alți zece colegi pasionați de literatură – Mihai Vasile (secretar de redacție), Aurelia Piticu, Alexandru Oprea, Marian Cristea, Anca Tudose, Magdalena Oprea, Aurel Nedu, Violeta Ene, Domnica Bordeianu și Ion Banu. Îndrumarea redacției era asigurată de profesorii Dumitru Ciovlică, Maria Nina Stănescu și Nicoleta Dumitrescu. Revista „Albatrosul” nu era o simplă publicație școlară, ci un veritabil spațiu literar în care elevii își puteau exprima viziunea artistică. În paginile acesteia, Mircea Nedelciu își publică nu mai puțin de șapte creații – încercări timpurii de poezie, proză scurtă, critică literară și cronică de film. În rândurile sale, adolescentul Nedelciu oscilează între introspecție poetică și observație critică, între evocarea spațiului natal și analiza artistică a lumii din jur.

Prof. Marius-Ovidiu SEBE

Printre textele sale publicate în revistă regăsim „Autoportret” – o confesiune în care tânărul autor își conturează identitatea literară emergent, „Tiamat” – poezie care împrumută un nume mitologic, sugerând o viziune amplă asupra creației și haosului, „E neapărat nevoie să aibă un titlu?” – o posibilă provocare stilistică, anunțând spiritul ludic și experimental al viitorului prozator, „Toamna în câmpie” – o poezie în care transpare legătura puternică a autorului cu peisajul natal, „Marșuri insipide” – o proză scurtă ce pare să exploreze ironia și observația critică a realității, „Un om pentru eternitate sau filmul cu șase Oscaruri” – o cronică cinematografică realizată împreună cu colegul Ionel Banu, dovadă a interesului lui Nedelciu pentru film și artă vizuală și „Medalion literar” – o critică a compozițiilor colegei sale, Aurelia Piticu, care demonstrează deja preocuparea sa pentru analiza literară. Mircea ne oferă și un „autoportret” sugestiv, prin care descoperim nu doar hotărârea sa de a se consacra literaturii, ci și o iubire nemărginită pentru „câmpie”, loc al nașterii sale și tărâm străbătut de amintiri din copilărie. Lecturând aceste creații, se poate observa că Mircea Nedelciu nu doar experimentează diferite registre literare, ci începe deja să își contureze stilul. Poezia sa este marcată de un lirism autentic, dar și de o reflecție profundă asupra locurilor natale și a identității sale. Proza, în schimb, pare să fie animată de un spirit ironic și analitic, caracteristici ce vor deveni definitorii pentru opera sa matură. Revista „Albatrosul” s-a dovedit a fi un spațiu fertil pentru tânărul scriitor, un prim laborator literar unde și-a testat ideile, sensibilitatea artistică și capacitatea de a observa lumea. Deși se afla încă în faza căutărilor, textele sale din această perioadă prefigurează deja direcțiile viitoare ale prozei sale postmoderne. Astfel, debutul literar al lui Mircea Nedelciu în paginile revistei „Albatrosul” nu este doar o simplă curiozitate biografică, ci un indiciu prețios asupra parcursului său artistic. Acolo, între versuri introspective, proză scurtă și critici literare, se întrevește clar talentul unui scriitor care avea să devină una dintre cele mai importante voci ale literaturii române contemporane. ■

George V. GRIGORE

Ziua Internațională a Poeziei Să ne amintim de Marin Sorescu...

De Ziua Internațională a Poeziei, celebrată la 21 martie, și de Ziua Olteniei (care marchează intrarea în București a revoluționarului Tudor Vladimirescu, tot pe 21 martie) să ne aducem aminte de Marin Sorescu care a scris poezia despre „Muzeul Satului”, transpunând în cuvinte frumoase viața și trăirile țărânului român dintotdeauna:

„Din viața acestor oameni
Lipsesc mai multe secții,
Iar altele, cum ar fi
Bunăstarea materială, fericirea și norocul
În istorie,
Sunt slab reprezentate.
Nu întâlnești aici nici o monedă,
Pentru că, neavând aur și argint,
Țăranii și-au gravat anual chipul
Pe boabe de mei, de grâu, de porumb
Care nu ni s-au păstrat.
Păsări împăiate
Ar fi putut ei, ce e drept, aduce destule,
Dar le-a fost milă să ucidă
Privighetoarea, ciocârlia, mierla și cucul,
Care le cântau fără bani toată viața,
Și toată moartea.
Era primitivă,
Antică, medievală
Apar ca una singură,
Fiindcă, neștiind carte, țăranii
N-au băgat de seamă că între aceste epoci
Există deosebiri

Fundamentale.
Aici exponatele cele mai numeroase
Sunt bordeiele.
De la munca pământului
Țăranii intrau direct în pământ,
Să se odihnească.
Din loc în loc între bordeie
Sunt intercalate răscoalele:
A lui Doja, a lui Horia, Cloșca
și Crișan, a lui Tudor,
Construite de data asta la suprafață
Cu un uimitor simț al simetriei
Arhitectonice.
Vizitatori,
Nu atingeți sărăcia și tristețea
Aflate-n muzeu.
Sunt exponate originale,
Ieșite din mână, din sufletul și din
rărunchii acestui popor
Într-o clipă de încordare și spontaneitate
Care a durat
2000 de ani.”

După ce parcurgem aceste versuri, respirăm adânc și privim către pomii înfloriți aflați printre casele pitorești ale acestui muzeu al sufletului, lăsându-ne să evadăm cu privirea către cerul albastru infinit...

România participă, în acest an, la 10 târguri internaționale de carte

Printr-un Memorandum guvernamental, România se angajează să fie reprezentată în 2025 la 10 târguri internaționale de carte – Leipzig, Polonia, Cairo, Frankfurt, Praga, Budapesta, Salonic, Sofia, Istanbul și Bratislava. Măsura este esențială și pentru achiziția de carte și piața de carte, dar mai ales lectura, un clasament la care România nu stă foarte bine la nivel european și pentru care este loc de promovare a cititului și a achiziției de carte. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Cucii din Brănești, Marele Premiu la Festivalul de la Kalipetrovo

George V. GRIGORE

După ce grupul tradițional „Cucii din Brănești” a reprezentat România la cea de XXXI ediție a Festivalului internațional al jocurilor cu măști „Surva” de la Pernik (Bulgaria), acesta fiind cel mai mare eveniment de mascaradă din Europa, reunind mii de participanți bulgari și numeroase grupuri străine, în special din Europa (în perioada 24-26 ianuarie 2025), a urmat o nouă participare de amploare la Festivalul Internațional „Kukerlandia”, desfășurat în Bulgaria, la Yambol, în perioada 28 februarie – 2 martie. Festivalul Kukerlandia reprezintă o sinteză a tradițiilor, obiceiurilor, sunetelor, nuanțelor de lumină vechi de secole. Ar fi greu de exprimat în cuvinte emoțiile evocate de această sărbătoare. Monștrii și creaturile care apar însoțiți de bătaie de clopote și clopoței atașați de curele oficiază ritualuri pentru a alunga fantomele și spiritele rele. Odată cu venirea primăverii, spectatorii kukeri din comunitate se confundă

cu tumultul, cu bogăția de culoare și ritualurile de fertilitate. În fiecare an, între a doua și prima duminică dinaintea Postului Mare (Zagovezni), kukerii din estul Bulgariei își îndeplinesc ritualurile. Festivalul Kukerlandia are loc anual în orașul Yambol în această perioadă. Zeci de grupuri de kukeri participă și mii de oameni se adună pentru a viziona spectacolul ritualic. Principalul organizator

al Kukerlandiei este municipalitatea orașului Yambol. Cucii din Brănești au reprezentat România și totodată bogata cultură populară a localității lor, care îmbină tradițiile românești cu obiceiurile bejenarilor bulgari stabiliți în localitate în urmă cu 200 de ani. Participarea brăneștenilor a lăsat și de această dată o impresie deosebită, grupul cucilor fiind apreciat pentru originalitatea ritualului, pentru costumele și

măștile impresionante, dar mai ales pentru atmosfera deosebită pe care o creează atunci când prezintă obiceiurile vechi.

Afluirea grupurilor de kukeri a avut loc pe 1 martie 2025, iar imagini memorabile de la acest festival a fost realizate de profesionistul Marius Pistru. Astfel tradiția Cucilor ilfoveni din Brănești a fost reprezentată într-un mod deosebit!

La sfârșitul lunii, în 29 martie 2025, Cucii din Brănești au participat la un alt eveniment, tot în Bulgaria, desfășurat la Festivalul de la Kalipetrovo, unde Cucii au obținut Marele premiu al festivalului, Locul I și două premii speciale. ■

Măștile cucilor din Brănești în cadrul „MASKS - European Project” Măiestria lui „Tică”, într-o expoziție internațională

Proiectul „MASKS - European Project” aduce la viață tradițiile străvechi ale măștilor rituale din Italia, Spania, România și Portugalia, dezvoltând legătura profundă dintre patrimoniu, identitate și expresie artistică. Este o reală călătorie în timp, dar și cultură și emoții. Fiecare mască spune o poveste. Fiecare ritual păstrează o moștenire. De pe străzile Europei de Sud până în inima fiecărei comunități, aceste măști sunt mai mult decât simple simboluri - sunt ecouri ale istoriei, voci ale tradiției și punți între trecut și viitor. Astfel puteți vedea măști de cucii de la Brănești pe meleaguri spaniole, alături de alte surate din Spania, Italia și Portugalia, într-o expoziție organizată în cadrul proiectului european Masks! Măștile de cucii, confecționate de meșterul Anghel Constantin (celebrul Tică), au ajuns într-o expoziție internațională. În calendarul popular, sărbătoarea Cucilor marchează începutul Noului An Agrar. Datorită influenței calendarului creștin-ortodox, Ziua Cucilor se celebrează în prima zi după Lăsata Secului pentru postul Învierii Mântuitorului. Cucii urmează Urlăria (obicei de purificare prin foc specific tradițiilor din ciclul pascal). Obiceiul carnavalesc se practică în comunitățile cu populație de origine mixtă româno-bulgară din Muntenia. Cucii din Brănești, jud. Ilfov reprezintă un ceremonial de fertilizare și purificare a spațiului și timpului. Este performanță anual de tineri, prin practica magică a bătutului ritual (pedepsirea sau promisiunea îndreptării). În prezent, în majoritatea cazurilor observate din perspectivă etnologică, bătutul ritual cu „chiulichiu” și cu „pământul” este substituit de o simplă bătaie cu palma pe umăr, pentru ca aceștia să se bucure de sănătate tot anul. Sunt identificate și loviri rituale între performerii activi ai alaiului carnavalesc. Prin mărturiile lui Gheorghe Secăreanu, ale lui Aurel Drumcea și cele ale altor fii ai satului obținute în urma cercetărilor de etnologice de teren, din perioada 2009-2018, de dr. Anamaria Stănescu și grație sprijinului acordat de Asociația Culturală Brănești, Casa Corpului Didactic Ilfov și Primăria Brănești, filmul document etnologic ilustrează savoir-faire-ul creării chipurilor de cuc actuale și

modalitățile de transmitere, conservare și valorificare ale unui fenomen viu de cultură tradițională la nivel local și european, în contextul Sărbătorii Cucilor din satele Pasărea și Brănești, jud. Ilfov. Conform etnografilor, măștile populare au fost clasificate din punct de vedere tipologic în: măști animaliere – capra, ursul, barza; măști demonice – dracii, brezaiele; măști umane – moșii, babele, uncheșii; iar din punct de vedere funcțional, în măști funerare și teatrale. Desigur, aceasta nu este singura clasificare, însă este poate cel mai des acceptată. În unele scrieri se arată faptul că această acțiune de a se costuma este de fapt ideea și dorința omului de a se deghiza și de aceea se ascunde după un astfel de obicei. La pragurile timpului, când cel vechi se oprește, iar cel nou pornește, în perioada de stop-timp are loc Ziua Judecării, când se vor rupe formele vechi și se vor naște forme noi, vom avea un soare nou și un pământ nou. Atunci vor veni zeii cu capete de animale, așa cum erau reprezen-

Măștile de cucii, confecționate de meșterul Anghel Constantin (Tică), au ajuns într-o expoziție internațională. Fotografie cu Nacho Rovira, colecționarul care le-a achiziționat și curatoarea expoziției de la Valladolid, Pilar Panero (Directora de la Cátedra de Estudios sobre la Tradición la Universidad de Valladolid)

tați în mitologia egipteană, dar și mascații din alaiurile noastre. În prezent, mascații sunt prezenți mai ales în celele din Bucovina, Moldova, Maramureș, Ardeal, adică în acele locuri unde încă se păstrează tradițiile, și mai puțin în sudul țării ori în Capitală, unde schimbările au influențat mai mult societatea. Ce-i drept, sunt tot mai puține cete care aleg să expună teatrul popular Vișlaimul, despre care știm că se joacă cu măști de către toți interpreții și sunt alese alte puneri în scenă cum ar fi jocul caprei, al cerbului, al urșilor, căluții, babele și moșii. Vișlaimul este o piesă de teatru popular cu o temă sacră, care abordează mitul nașterii sfinte. Personajele sunt Iosif, Maria, Irod (regele biblic Herodes), vestitorul, hangiu, ingerul, doi păstori, cei trei crai de la răsărit, doi ostași, moartea, dracul, moșul și străjerul. De fapt cuvântul vine de la *Vișlaim, Vișlaim, Vișlaim*, numele vechi românesc al orașului biblic Betleem și are ca temă nașterea Mântuitorului.

În general, se spune că toate măștile au, printre altele, și rolul de a speria spiritele rele și de a intra curat în noul an. Capra, cea mai comună mască și nealterată de-a lungul timpului, este întrucipată de o mască sculptată în lemn care are maxilarul inferior mobil și este tras cu o sfoară, pentru a clămpăni în timpul dansului (capra sare, așa cum va sări soarele pe cer, așa cum va sări timpul de la vechi la nou; de aceea diavolul era reprezentat ca un țap - pâci). Fiecare zonă are specificul ei în a confecționa capra, astfel că mai poate conține două cornițe cu oglinzi, fel de fel de panglici multicolore, hurmuz și flori, despre care, de obicei, se fac și strigături. Pe lângă mască, persoana care joacă capra este acoperită cu o țesătură tradițională specifică zonei (ascuns de acea țesătură colorată), iar în sudul țării inclusiv cu stuf. Cerbul este întrucipat printr-o mască ce se compune tot dintr-un cap de lemn sculptat, pe care sunt așezate cele mai frumoase și mai mari coarne (Pomul Vieții cu cele două posibilități ale sale: Viața și Moartea), un maxilar mobil, clămpănitor, iar trupul este realizat fie dintr-un covor tradițional, fie dintr-un material acoperit cu oglinzi și alte podoabe. Cerbul este înconjurat de moși și babe (costumați și

mascați; cel bătrâni poate mai știu taina acestor personaje), de muzicieni (zgomotul cu care vine Ziua Judecării și a durerii) și fel de fel de alte personaje îmbrăcate în costume populare și are momentul său singular în timpul jocului unei cete. Căluții sau jocul căluților aduce aminte de cultul cailor care se practica de obicei la solstițiul de iarnă și de vară, precum și la echinocliul de primăvară, pornind de la ideea că acest animal avea rol protector asupra gospodăriei. Sunt confecționați din materiale textile, nu neapărat țesături tradiționale, dar care impresionează prin eleganță și nu lipsesc canacii sau ciucurașii roșii. Caii – căluții-căluțenii vin ca simbol din faptul că acest animal era „mașina” istoriei și reprezenta viteza cu care se vor desfășura fenomenele de metamorfozare planetară. Mai ales în ultimii ani, au apărut tot felul de măști draconice, care mai de care mai urâte, venite din import și care nu respectă neapărat tradiția populară și satisface mai ales dorința de deghizare. Acestea din urmă conduc mai mult la ideea de deghizare în persoane malefice care au rolul de a speria. Pentru a se feri de judecată oamenii se mascau, se ascundeau. Astfel, în sate este mare zarvă cu mult înainte de finalul lunii decembrie deoarece, în general, măștile se țineau ascunse (necunoscute) pentru ca persoanele din spatele lor să nu fie recunoscute. Se poate spune că este un adevărat concurs în a alege sau a confecționa cea mai urâtă mască pentru a fi cel mai greu de descoperit. Măștile de cucii și cucoace au o „excescență” florală superioară numită „chip”. Au o oglindă (tu însuși, apele timpului etc.), o barbă din piele de iepure (înmulțire), iar chipul reprezintă existența în plină stare sa; noile specii care vor veni). Cucul este singura pasăre – nepasăre: nu își face cuib și nici nu își crește puii. Aruncă ouălele din alt cuib jos și pune singurul lui ou, după care pleacă. Puiul de cuc va fi crescut de altă pasăre. ■

Surse: ziarulnatiunea.ro, patrimoniul.ro, cucidinbranessti.blogspot.com, branessti.eu, unveilingthemasks.uva.es

George V. GRIGORE

Duminica Floriilor - tradiții și semnificații

Duminica Floriilor reprezintă una dintre cele mai semnificative sărbători din calendarul creștin, marcând Intrarea Domnului Iisus Hristos în Ierusalim, drept împărat învingător. Evenimentul este sărbătorit anual în ultima duminică înainte de Paști și este întâmpinat de credincioși îmbinând ritualurile sacre cu obiceiurile tradiționale, care au rădăcini adânci în cultura românească. Oamenii se adună în biserici pentru a participa la slujbe speciale, unde rugăciunile creează o atmosferă de reînnoire spirituală. Acestea amintesc cum Hristos, călare pe mănzul de asin, se arată la intrarea în Ierusalim, împlinind o veche profeție. Gestul său de a alege simplitatea călăririi unui mănz a devenit un model de modestie și cumpătare, care ne îndeamnă să alegem ceea ce este de strictă trebuință și să nu alegem măreția doar pentru a fi lăudați. Acest gest mai simbolizează și

faptul că nu contează forța sau puterea pe care o are un conducător, ci blândețea și iubirea pe care le transmite. Ramurile de salcie au fost ținute în mâini de mulțimea care îl întâmpinase pe Hristos la intrarea în Ierusalim și, în prezent, au diverse semnificații. Salcia, în general, este simbolul morții și al vieții. Faptul că oamenii care vin la Biserică în această zi țin în mâini lumânări aprinse și ramuri de salcie înmugurite pentru a fi sfințite simbolizează ideea că Iisus Hristos a învins întinericul și a oferit speranța unei vieți luminate. Aceasta poate însemna și că bunătatea și credința pot depăși suferința și durerea. Ramurile de salcie sunt văzute și ca simboluri ale credinței și ale virtuților acumulate de credincioși prin post, spovedanie, împărtășire și fapte bune. Acestea reprezintă „flori de lumină” adunate în sufletele credincioșilor pe parcursul Postului Mare, oferite Mântuitorului ca semn de mulțumire și cerere de

sfințire a vieții. Din punct de vedere cultural, Duminica Floriilor devine o ocazie de celebrare a tradițiilor locale, în care comunitățile se reunesc și își reafirmă identitatea. În orașe și sate, culorile vii ale copacilor și florilor se îmbină cu ritualurile sacre, inspirând artiștii și scriitorii să găsească teme de reflecție în cadrul acestei sărbători. Mai mult, Duminica Floriilor joacă un rol esențial în consolidarea legăturilor sociale. Participarea la slujbe și evenimente tematice devine o modalitate de a întări comuniunea, de a depăși diferențele și de a promova un sentiment de unitate în rândul oamenilor. În această zi, indiferent de vârstă sau de condiția socială, toți se adună pentru a celebra împreună bucuria reînvierii, dând dovadă de solidaritate și de dorința de a păstra vii obiceiurile străvechi. Pe plan spiritual, Duminica Floriilor ne reamintește că există o chemare profundă la reînnoire interioară. Prin

meditarea asupra smereniei și a sacrificiului Mântuitorului, credincioșii sunt îndemnați să se redescopere și să reflecteze asupra propriei vieți. Astfel, sărbătoarea devine o punte între trecut și prezent, între tradițiile străvechi și nevoile unui suflet modern în căutarea echilibrului. În concluzie, Duminica Floriilor se dovedește a fi o sărbătoare complexă, în care se împletesc elemente de credință, artă și

tradiție. Ea ne îndeamnă la o profundă reînnoire spirituală și la celebrarea unei moșteniri culturale care a contribuit la definirea identității românești. Această zi rămâne un simbol viu al speranței, unității și al bucuriei reînvierii, îndemnând fiecare generație să păstreze și să transmită mai departe frumusețea valorilor noastre autentice. ■

Sursă bibliografică: basilica.ro

Alexia-Maria JUNCU, studentă la FPSE

„Paștile Blajinilor”, o sărbătoare misterioasă

„Paștile Adormiților” sau „Paștile Blajinilor” („blajin” = blând, omenos, pașnic, îngăduitor) este o sărbătoare religioasă, considerată de unii ca fiind creștină, iar de alții ca fiind o sărbătoare cu rădăcini păgâne, dar cu influențe creștine considerabile. Blajinii ar fi fost primii oameni de pe Pământ, care nu puteau să facă rău nimănui. Legenda spune despre ei că sunt primii oameni de pe pământ, asceți veritabili. Sunt incapabili de a face rău, iar termenul de „blajin” tocmai de aici vine. Trăiesc fără femeile lor, conviețuiesc cu ele numai 30 de zile pe an în vederea procreației. Blajinii s-ar afla dincolo de lumea văzută, pe unde se varsă Apă Sâmbetei, în delta ei, pe Ostroavele Albe. Preocupările Blajinilor sunt postul și rugăciunile pentru cei vii. Deși sunt virtuoși, nu știu cum să calculeze data Sfințelor Paști. Oamenii le vestesc acestora că a venit Paștele prin intermediul apei, aruncând pe ea coji de ouă roșii, după cum ne-a spus cercetătorul etnografic Sorin Mazilescu. Există și credința potrivit căreia blajinii provin din copii nebotezați, morți imediat după naștere. Alteori sunt priviți ca fiind cei care susțin stâlpii pământului (stâlpul get, coloana cerului): fără ei, lumea s-ar scufunda în haos. În Bucovina se spune că „Blajinii sunt jumătatea de sus om, iar jumătatea de jos pește și trăiesc într-un pârâu; femeile și fetele lor cânta foarte frumos, încât răsună văile de cântecele lor melodioase”. Mai există credința populară că blajinii au fost creați de Dumnezeu după uriași

(au existat și uriași?). Pentru că erau violenți, Dumnezeu i-a lăsat să piară pe uriași și a creat blajinii, dar aceștia erau prea mici, așa că au fost mutați pe lumea cealaltă. Așa că Dumnezeu a mai făcut o încercare: a creat oamenii, pentru administrarea planetei. În orice formă am discuta despre ei, blajinii sunt considerați ființe extraordinare bune, care ajută umanitatea într-un mod discret. Sărbătorită preponderent în Europa de Sud-Est, această sărbătoare are la bază pomenirea morților. De Paștile Blajinilor, sunt curățate mormintele și resfințite. Paștile Blajinilor se sărbătorește în luna de după Duminica Tomii, la o săptămână de la Învierea Domnului. În Republica Moldova, ziua de luni de după Paștile Blajinilor (la o săptămână după Paștile creștin-ortodox) este declarată oficial zi liberă. La slavii de est ortodocși există o sărbătoare similară, Radonița - la ruși, Radaunița - la belaruși și Provodî - la ucraineni, sărbătorită în ziua de după Duminica Tomii. În perioada comunistă sărbătoarea nu se putea ținea luna, aceasta fiind zi de muncă, de aceea a apărut obiceiul de a pomeni pe cei răposați duminica, zi oficială de odihnă, ceea ce nu corespunde tradițiilor, întrucât Biserica Ortodoxă nu oficiază pomenirea morților în „Săptămâna Luminată”, inclusiv în „Duminica Tomii”, fiind vreme de bucurie pentru Învierea Domnului. ■

Surse: wikipedia.org

George V. GRIGORE

Emisiune filatelică dedicată Sărbătorilor Pascale

Cristina ANGHELUȚĂ

Cu ocazia celei mai mari sărbători a creștinătății, Sfintele Paști, miercuri, 26 martie a.c., Romfilatelia a introdus în circulație emisiunea filatelică „Sfintele Paști 2025”. Emisiunea este formată din două mărci poștale, o coliță filatelică dantelată, un plic „prima zi” și un album filatelic special în tiraj limitat. Învierea Domnului reprezintă evenimentul cel mai important din istoria mântuirii. „Această aleasă și sfântă zi” este „praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor”, așa cum frumos ne învață cuvintele Sfântului Ierarh Grigorie Teologul, Arhiepiscopul Constantinopolului. Spre deosebire de paștele evreilor (Pesah sau trecere: ieșirea din robie și trecerea Mării Roșii), paștele creștin ne aduce în actualitate pătimirile Mântuitorului Iisus Hristos, moartea pe Cruce și Învierea Sa din morți prin care s-a eliberat tot neamul omenesc din robia păcatului și a morții, „cale făcând oricărui trup la învierea cea din morți”, după cum mărturisește Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei. Biserica a rânduit ca perioada pascală să fie precedată de un timp de pregătire duhovnicească de 40 de zile de post, în care oamenii au datoria să sporească faptele iubirii față de aproapele, căutând astfel să se apropie mai mult de Dumnezeu. După această perioadă, vine o altă mai intensă, Săptămâna Sfințelor Pătimiri sau Săptămâna Mare. În aceste zile, în care postul și nevoințele duhovnicești se intensifică, suntem chemați să aprofundăm rugăciunea și pocăința, pentru a întâmpina cu vrednicie marele praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos. În noaptea Învierii Domnului, credincioșii primesc Lumina Sfântă, care se aprinde de la Mormântul Mântuitorului Hristos, de la Ierusalim, numai în ziua în care

este sărbătorit Paștele Ortodox. Mărcile poștale ale emisiunii filatelice reproduc imagini ale icoanelor având ca subiect Intrarea în Ierusalim (valoare nominală de 5,00 Lei), Învierea (valoarea nominală de 14,00 Lei), Răstignirea (marca poștală a coliței filatelice cu valoarea nominală de 30,00 Lei). Plicul „prima zi” a emisiunii ilustrează în grafica sa o icoană din Catapeteasma Bisericii „Răzvan” din București. Icoanele aparțin Bisericii „Răzvan” din București ridicată la porunca domnitorului Ștefan al VIII-lea Răzvan la anul 1597, ca semn al înfrățirii cu Țara Românească aflată sub domnia lui Mihai Viteazul. De-a lungul timpului, la refacerea sau rezidirea bisericii au contribuit Vornicul Răzvan (cunoscut drept Căpitanul Răzvan) la anul 1620, Ianache Văcărescu și Jupâneasa Stanca, la anul 1706, enoriașii zonei eparhiale la anii 1857-1859, când Mișu Popp și Constantin Lecca au refăcut pictura. Renovarea din anul 1974 și restaurarea din 2009 a catapetesmei originale au completat aspectul actual al locașului de cult. ■

Istorie la Moara Vlăsiei

La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna Moara Vlăsiei purta numele Căciulați, făcea parte din plasa Snagov a județului Ilfov și era formată din satele Căciulați, Canela, Moara Săracă (fostul nume al satului Moara Vlăsiei), Pășcani și Părlita, având în total 2.058 de locuitori și 490 de case. În comună funcționau două mori de apă, o mașină de treierat cu aburi, două școli mixte și cinci biserici. În 1925, comuna este atestată ca parte a plășii Băneasa din același județ, formată din satele Căciulați, Canela, Moara Săracă și Pășcani, având 3.160 de locuitori. În 1950, comuna Căciulați a devenit reședința raionului Căciulați din regiunea București, statut pe care l-a avut până în 1960, când raionul a fost desființat, și comuna a fost inclusă în raionul Răcari al aceleiași regiuni. În 1968, a devenit parte a reînființatului județ Ilfov. Cu această ocazie, satele Canela, Moara Săracă și Pășcani au fost comasate într-un singur sat - Moara Vlăsiei, devenit reședința comunei, care a și luat numele acestuia.

O nouă reorganizare administrativă a zonei, în 1981, a dus la plasarea comunei în Sectorul Agricol Ilfov, subordonat municipiului București, sector redevenit în 1998 județul Ilfov. Cinci obiective din comuna Moara Vlăsiei sunt incluse în lista monumentelor istorice din județul Ilfov ca monumente de interes local. Trei dintre acestea sunt clasificate ca situri arheologice (așezări). Cel de la Căciulați se află în zona drumului de acces spre pădurea Pașcani și în capetele de est și vest ale pădurii, pe malul stâng al Cociovaliștei, și cuprinde trei așezări din Epoca Bronzului (Tei, faza V), una din secolele II-III e.n., una din secolele IX-X și una din secolul X. Al doilea sit, din zona pădurii Surlari, cuprinde o așezare din secolele II-IV e.n. și una din secolele IX-X. Situl de la Moara Vlăsiei, aflat la limita cu comuna Gruiu, cuprinde o așezare din Epoca Bronzului, una din secolele III-IV e.n., una din secolul X și una medievală. Un al treilea reper istoric este Monumentul

eroilor din Primul Război Mondial, ridicat în 1925 și clasificat ca monument de for public.

Un monument din comună este clasificat ca monument de arhitectură, respectiv ansamblul fostului palat „Alexandru Ghica” din Căciulați, datând de la începutul secolului al XIX-lea și cuprinzând palatul propriu-zis, parcul, biserica „Adormirea Maicii Domnului” și o capelă. Palatul se află în administrarea Academiei Române, iar aceasta, ocazional, îl închiriază pentru filmări de epocă. Așa am ajuns să îl vizitez pentru prima dată, când se turna un film american. La parter, în dormitoare, se mai păstrase câte ceva din mobila originală de când aici a locuit o vreme una dintre iubirile prințului Carol al II-lea. Asta am aflat de la paznicul domeniului, care era interesat de istorie. Am mai ajuns o dată aici însoțit de

directorul CJCPCT Ilfov, care dorea să obțină aprobare pentru amenajarea unui spațiu cultural. Ceea ce nu s-a realizat. Nici o restaurare minimală nu a avut loc, deși domeniul merita pus în valoare din punct de vedere istoric și turistic. O plimbare cu trăsura pe aleile parcului de

odinioară, o vizită la un muzeu organizat în sălile palatului sau chiar o gustare la iarbă verde ar putea fi câteva dintre atracțiile locului. ■

Surse: jurnaldeilfov.ro, viitorulilfovean.ro, wikipedia.org

George V. GRIGORE

Din legendele Brăneștiului!

Povestea morii de apă de la Zgâriata

În Brănești, pe râul Pasărea au existat mai multe mori de apă. Dintre toate, cea mai renumită a fost „Moara de la Zgâriata”. Aceasta era amplasată pe drumul care merge „La Zăgaz”, pe malul stâng al apei, în capătul

digului care separă astăzi bazinele 3 și 4. Drumul care cobora din marginea cătunului Băjenari și mergea mai departe prin pădure la Cernica, cunoscut astăzi ca „Strada Ilfov”, se numea „Drumul Morii”, pentru că

mergea la moara satului. Parcela din partea stângă a acestui drum, între malul apei și pădurea Cucu era cunoscută ca Moșia Zgâriata. Înainte de anii '90, pe acest loc exista groapa de depozitare a gunoierului satului. Astăzi, înfloresc aici un cartier de case noi, dar în trecut a existat un sat la fel de vechi ca și satul Brănești, satul Zgâriata. Acesta exista încă din vremea lui Mihai Viteazul. Prin preajma anilor 1700, din cauza ciumei, s-a risipit. Urme ale satului străvechi ies la iveală și astăzi, la aproape fiecare săpătură în zonă. Putem spune că morile de apă sunt la fel de vechi precum satele întrucât sunt menționate în primele documente de atestare a localității, care reglementau diverse aspecte privind proprietatea moșiilor cu tot avutul lor. Deși nu avem dovezi clare, este de presupus că Moara de la Zgâriata datează încă de la începuturile satului Zgâriata, având diverși proprietari de-a lungul timpului. Primele date despre Moara de la Zgâriata le avem de la începutul anilor 1800, când Moara de la Zăgaz este consemnată cu denumirea „Moara Maicilor” iar apoi, pe la sfârșitul anilor 1800, când apare sub denumirea „Moara de la Sgâriata”. Moara a funcționat până la începutul anilor 1900, când în localitate apare o surată mai emancipată, prima moară mecanică cu valțuri a fraților Zlătescu. ■

prof. Marius-Ovidiu Sebe

Foto: branesti.eu

A fost odată cel mai mare...

Era în 21 februarie 1962, când am făcut o excursie de o zi la Ruse, în Bulgaria, și am trecut granița României pentru prima dată. Aveam doar 18 ani când ONT-ul din București a organizat prima excursie în țara vecină. Au plecat din București în coloană cinci autocare moderne cu câte 45 de turiști. Ajunși la Giurgiu, după un drum de o oră și jumătate, toți turiștii din grup am avut mari emoții la controlul grăniceresc. Odată terminate formalitățile de frontieră, autocarele s-au pus în mișcare traversând Dunărea pe „Podul Prieteniei”. Pe parcursul deplasării de la București la Giurgiu ghidul ONT ne-a prezentat multe date istorice despre acest pod, precum și despre alte poduri construite în țara noastră. Se spune că înaintașii noștri treceau Dunărea pe podurile de gheață care se formau în iernile aspre. Primul pod trainic cunoscut și lung de 1.135m a fost cel construit de romani între anii 102-105 d.Hr. la Drobeta (astăzi Turnu Severin), conceput și executat de arhitectul Apollodor din Damasc, construit din arce de lemn de stejar, la comanda lui Traian. Cel puțin așa susține istoria. La acea vreme, podul era considerat o capodoperă a tehnicii romane. În prezent se mai poate admira doar piciorul final al podului aflat pe malul românesc al Dunării, fiind declarat „Monument istoric”. De-a lungul istoriei, Dunărea a fost trecută cu ambarcațiuni de diferite mărimi și capacități sau pe poduri de vase. Unul dintre aceste poduri de vase a fost realizat în timpul războiului Ruso-Turc din anii 1777-1778 care a adus Independența României și crearea unei Bulgarii autonome. În anul 1881, la 3 ani de la terminarea războiului s-au stabilit

primele contacte între Principatele României și Bulgariei pentru discutarea și stabilirea posibilității construirii unui pod peste Dunăre, dând în felul acesta posibilitatea unei comunicări mai rapide între sudul și vestul Europei. La reluarea discuțiilor, ideea părții române în anul 1884, a fost de a se construi podul între localitățile Zimnicea și Șviștov. Primul ministru bulgar de la vremea aceea, Petko Karavelov, a fost mai rezervat, pentru că la acea dată, o conexiune între cele două localități nu era în acord cu planurile rețelei feroviare din Bulgaria și ar fi încurcat prea mult finanțarea principatului. Probabil, Karavelov nu a fost convins de sinceritatea ofertei românilor, deoarece din anul 1882 Bucureștiul luase măsuri pentru a îndruma traficul din Europa vestică și centrală către portul Constanța. În 1890 partea română a inițiat o licitație la București pentru construcția unui pod peste Dunăre, iar la licitație au luat parte Alexandru Marghiloman, ministru cu lucrările publice, domnul Duca, directorul C.F.R și inginerul Silaghi. Un alt pod care a fost construit în România peste Dunăre a fost proiectat de inginerul Anghel Saligny, care a fost inaugurat la 14 septembrie 1895, având o lungime totală de 4.088 m între Fetești și Cernavodă. Podul ridicat la vremea aceea a fost cel mai frumos pod din metal din lume, construit la sfârșitul secolului al XIX-lea. Construcția a durat 6 ani, podul fiind și cel mai lung din Europa și al III-lea din lume, la acea dată. La începutul secolului XX, ideea de a se construi un pod între România și Bulgaria a intrat într-o nouă etapă. S-a discutat din nou despre posibila amplasare a acestui pod. Opinii au fost

foarte multe. Unul dintre locuri era între Corabia și Somovit. Guvernul bulgar a primit cu satisfacție oferta românilor. La Sofia a fost numită o comisie care să studieze în detaliu variantele de amplasare a viitorului pod. După cel de al doilea Război Mondial s-au reluat negocierile cu privire la construirea podului peste Dunăre, care să lege malul românesc de cel bulgăresc. Obiectivul a fost numit strategic „889”. În decizia sa din 11 martie 1950 Biroul Politic al C.C.al Partidului Comunist Bulgar și-a exprimat acordul cu condițiile oferite din partea guvernului sovietic pentru construirea podului peste Dunăre în zona desemnată Giurgiu – Ruse, precum și cu încredințarea construcției Ministerului Transporturilor din Uniunea Sovietică. Podul Prieteniei a avut la începutul construcției numele de „Podul Dunărea”. Primul pas concret pentru construcția podului și semnarea contractului s-a făcut la data de 30 iunie 1951. La vremea inaugurării, în 1954, era cel mai mare pod construit combinat „rutier, feroviar și pietonal” din Europa. La realizarea pieselor metalice pentru pod, România a colaborat cu Cehoslovacia,

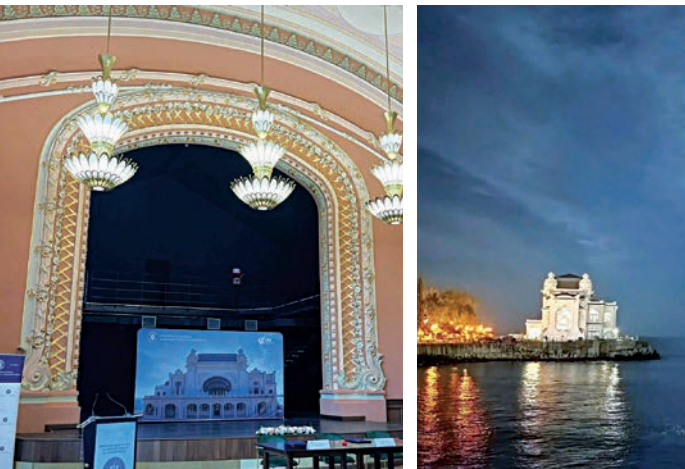
Ungaria și Polonia. În cea mai mare parte părțile metalice s-au realizat la Bocșa română de lângă Reșița și în Bulgaria, iar ca forță de muncă pentru montajul podului au fost folosiți peste 5.000 de specialiști, români și bulgari. Proiectul podului a fost încredințat arhitecților sovietici V. Andreev și Nikolai Nikolaevici Rudomazin, în colaborare cu arhitecți români. Înainte, traficul fluvial se făcea ca și în prezent, cu bacul între Călărași - Silistra și Turnu Măgurele–Nikopole și cu șalupa între Oltenița și Tutracan. Podul Prieteniei a fost amplasat la un kilometru de orașul Giurgiu (România) și la patru kilometri de Ruse (Bulgaria). S-au mai construit și câte o gară nouă la Giurgiu nord, precum și la Ruse–Tutracan. Podul a fost amplasat la kilometrul 488,70 al fluviului Dunărea, lungimea acestuia fiind de 2,800 km. A fost construit din oțel, cu două benzi rutiere, două benzi pietonale și un drum feroviar, cu două nivele. Partea de mijloc este mobilă pe o deschidere principală de 160 m, care se poate ridica în cazul circulației unor nave fluviale mari. Construcția podului a durat doi ani, între 1952-1954. Probele de pod s-au făcut începând cu data de 27 ianuarie 1954, cu cinci luni mai devreme. Prin construcția podului s-a implementat astfel o cale de comunicare Europa de Vest și Europa Centrală pe de o parte și Peninsula Balcanică pe de altă parte. „Podul Prieteniei” a fost inaugurat și dat în folosință la data de 21 iunie 1954 în prezența conducătorilor de partid și de stat ai țărilor colaboratoare la construcția podului, a reprezentanților presei și a reporterilor radio și film documentar. În prezent, la intrarea pe pod atât la români cât și la bulgari se află montate plăci care indică data inaugurării. Ziarul „România Liberă” de atunci relatează pe prima pagină evenimentul în 22 iunie 1954, astfel „Duminecă dimineața a avut loc solemnitatea inaugurării podului de peste Dunăre dintre R.P.R. și R.P.B. Această lucrare monumentală, una dintre cele mai valoroase realizări ale tehnicii moderne, leagă prin beton și oțel malurile românesc și bulgar ale Dunării. Podul peste Dunăre, expresie a prieteniei de nezdruccinat dintre poporul român și bulgar a fost construit într-un timp record de muncitorii, inginerii și tehnicienii români și bulgari, îndrumați de specialiștii sovietici”. Publicul românesc pe parcursul lucrărilor a avut posibilitatea de a viziona jurnalele de film documentar ale Studioului „Sahia-Film” în cinematografele țării, în care era prezentat mersul lucrărilor pe șantierul podului în cei doi ani. De la prima excursie făcută în anul 1962 eu am trecut „Podul Prieteniei” (în limba bulgară „Mast na drujbata”), de peste 180 de ori, ca turist și în interes de serviciu, atât rutier, feroviar cât și pietonal. „Podul Prieteniei” se află în prezent în proces de modernizare, existând restricții de circulație. ■

Victor Colonelu, regizor

Cazinoul din Constanța, inaugurat la 21 mai 2025 De la cazina din 1880, la impresionanta bijuterie arhitecturală de astăzi

George V. GRIGORE

Restaurarea Cazinoului din Constanța a fost finalizată, această bijuterie arhitectonică fiind, în sfârșit, recepționată și, după 5 ani de lucrări, redată municipalității conștănțene, a anunțat ministrul Dezvoltării Cseke Attila. Lucrarea, care a costat 236 de milioane de lei, a fost finanțată integral de Guvern. Inaugurarea Cazinoului este programată pentru data de 21 mai 2025. În zona în care se află astăzi Cazinoul, între 1880-1902 a existat o construcție din lemn, o cazină, cum se numea – loc pentru spectacole de teatru, baluri, loc de recreere pentru turiști. Construcția unui edificiu cu funcții asemănătoare marilor cazinouri europene, a început prin anul 1904. Simbol al celui mai mare port al României, Cazinoul de pe faleză din orașul Constanța a fost ridicat în 1904-1910, la inițiativa regelui Carol I. Clădirea a fost inaugurată la 15 august 1910, în prezența Principelui Ferdinand. A fost cel mai mare edificiu de acest fel de pe teritoriul României, oferind jocuri de ruleta,

blackjack, baccarat, loc pentru spectacole de teatru, baluri sau recreere pentru turiști. Până în 1912 și-au oferit serviciile pentru Cazinou mai multe orchestre românești și străine. Pe 20 august 1916, când au început bombardamentele asupra Constanței, Cazinoul a fost folosit de Crucea Roșie ca spital de campanie. În noiembrie 1917, Cazinoul devine iarăși funcțional. Din 1941, Cazinoul a găzduit trupele germane care au fost cazate în edificiul de la malul mării. Din nou, Cazinoul a avut de suferit de pe urma bombardamentelor, dar a fost renovat în anul 1951 cu ajutorul deținuților politici. Începând din anul 1948, Cazinoul a adăpostit Casa de Cultură a Sindicatelor, iar între anii 1960 și 1989 a aparținut ONT Litoral. Ultima reparație majoră a Cazinoului a fost făcută între anii 1986 – 1988. În primăvara anului 2018 Cazinoul din Constanța se număra printre cele 12 monumente de patrimoniu preselectate pentru programul „Cele mai periclitate 7 situri în 2018” de către o comisie de experți din diverse domenii. Cazinoul din Constanța a fost închis din cauza stării de degradare în care se afla. ■

„Semne infografice. Povești vizuale. Studiu de caz: cultura Vădastra” la MNȚR

Muzeul Național al Țăranului Român a găzduit în perioada 13-23 martie 2025 expoziția „Semne infografice. Povești vizuale”.

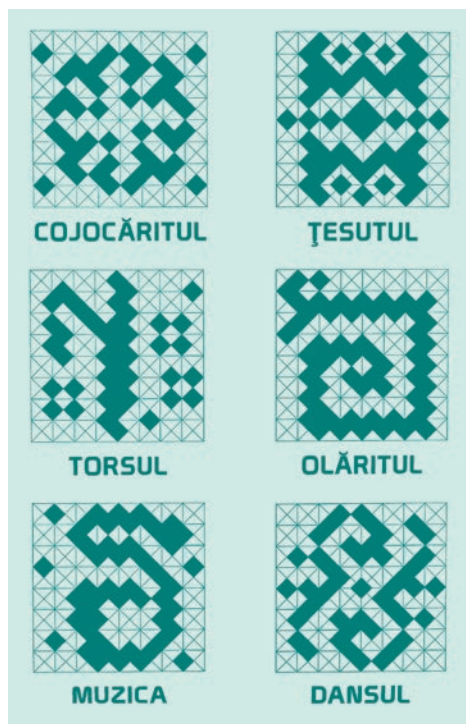
Secția „Educație muzeală” inițiază astfel, în cadrul programului de documentare și valorificare prin imagine a patrimoniului material și imaterial, un nou program expozițional de cercetare artistică și documentare etnografică cu o activitate multianuală. S-a avut în vedere prezentarea unor studii de caz care reconstruiesc și revalorifică meșteșuguri, tehnici și practici tradiționale, reinterpretează și decodifică vizual elemente și simboluri ale culturii țărănești în cheie contemporană. Muzeul își propune astfel o colaborare cu instituții artistice și culturale, cât și cu Școlile doctorale de profil artistic și umanist prin studenții și doctoranzii acestora, care să lărgască aria de documentare și reprezentare în noi forme de interpretare vizuală a patrimoniului tradițional.

Ca prim proiect, a fost invitată drd. Cornelia Moțăianu care a prezentat tema „Info-semnul în contemporaneitate - studiu de caz: cultura Vădastra”. Proiect de design vizual, de revitalizare a identității culturale a satului Vădastra, din județul Olt, acesta dorește nu numai să aducă informații necunoscute despre cultura unui loc, ci este, de asemenea, o invitație la păstrarea valorii fascinante a identității societății tradiționale, reprezentată de meșteșugurile și obiceiurile populare care cu greu au supraviețuit până astăzi. Sintetizând esența modelelor tradiționale moștenite, a rezultat un sistem intuitiv de identitate vizuală reprezentată prin semne, care introduce publicul interesat în atmosfera culturală și istorică a regiunii cercetate. „Aceste semne devin reprezentări simbolice ale patrimoniului material și imaterial al satului. Pentru fiecare element al tradiției locale am creat câte un semn-simbol, care face parte din infograficul ce prezintă, în mod concis, anumite procese culturale”, explică drd. Cornelia Moțăianu.

Biografia culturii și ceramicii Vădastra de acum 7000 de ani

Vasele Culturii Vădastra fascinează prin motivele geometrice excizate, care acoperă de obicei mare parte din suprafața exterioară și care după arderea reducătoare, din care rezulta ceramica de culoare neagră, erau umplute cu pastă albă. Efectul vizual impresionant este dat de contrastul dintre alb și negru (decor și fond), de finețea și precizia execuției, precum și de complexitatea motivelor excizate.

Primele investigații în zonă au fost făcute de Cezar Bolliac în perioada 1871-1873, la Vădastra, în punctul Măgura Cetate, prilej cu care au fost descoperite obiecte de piatră, vase de lut și figuVC rine antropomorfe. Deși descoperirile făcute de Bolliac aparțin eneoliticului (cultura Gumelnița) sunt interesante de menționat observațiile sale referitoare la stratigrafia așezării, primele de acest fel. Acestea s-au bazat atât pe adâncimile la care s-au descoperit diferite obiecte cât și pe succesiunea straturilor. Rezultatele acestor cercetări

au fost publicate în revista „Trompeta Carpaților”: „Am dat de aceste vase numai la un metru și jumătate adâncime, trecând printr-un strat de pietriș, apoi printr-unul de lut galben – sub care și ceva cenușă și cărbune zdrumicat pre ici pre colea, în acest ocol înconjurat de ape, formând o gâră de izvoare”.

În perioada interbelică, la inițiativa lui Vasile Pârvan au fost puse bazele școlii românești de arheologie. Se inițiază, printre altele, o cercetare de suprafață a întregii țări, cercetare urmată de săpături acolo unde ar fi fost cazul.

Începând cu anul 1921, Ion Andrieșescu a efectuat mai multe periegeze la Vădastra, de unde a strâns o serie de materiale arheologice și a scos în evidență, pentru prima dată, importanța așezării de pe Măgura Fetelor, alături de aceea de pe Măgura Cetate.

La scurtă vreme, în 1926, la Vădastra ajunge Vasile Christescu. Acesta începe săpăturile pe Măgura Fetelor, unde descoperă, printre altele, o ceramică foarte frumoasă decorată prin tehnica exciziei și încrustată cu pastă albă. Christescu subliniază importanța așezării de pe măgura menționată, însă

George V. GRIGORE

consideră eronat că așezarea de aici ar fi o necropolă eneolitică de incinerare de tip Sultana.

Cultura Vădastra, percepută ca o cultură caracteristică Olteniei, a fost denumită în anul 1933 de către Ion Nestor, după numele așezării eponime, comuna Vădastra, jud. Olt. O contribuție importantă în ceea ce privește cultura Vădastra în ansamblul ei, a avut-o Dumitru Berciu. Acesta a cercetat o zonă întinsă de pe valea Oltului Inferior, din nord, de la Slatina până în sud, la Celei. Despre colectarea de artefacte din situl de la Vădastra aflăm de la Dumitru Berciu, care semnalează într-o notă din 1934 că „vase întregi și fragmente ceramice din specia noastră se găsesc expuse în Muzeul Municipiului București, provenite de la d. dr. Severeanu, care a adunat lucruri și de la Vădastra”. Tot Dumitru Berciu specifică în 1939 că ceramică de tip Vădastra I din situl de la Măgura Fetelor poate fi regăsită atât în colecția MMB, cât și în colecția dr. Severeanu. Reiese astfel că o parte din obiectele de la Vădastra intrate în posesia lui George Severeanu au fost donate către MMB înainte de 1934 pentru a fi expuse, iar restul au intrat în colecția proprie. Nu este clar dacă ceramica a fost colectată personal din sit sau dacă a fost achiziționată prin intermediari. Primele săpături sistematice la Vădastra au fost coordonate de Vasile Christescu în 1926, urmate de cele ale lui Dumitru Berciu din 1934 realizate cu scopul de a clarifica stratigrafia sitului. Pe lângă cele 106 fragmente ceramice, în actuala colecție este prezent și un lot consistent de obiecte din silex și os provenind din același sit. Cercetările au fost reluate la Vădastra în 1934, atât pe Măgura Cetate cât și pe Măgura Fetelor, scopul lor fiind acela de verificare a stratigrafiei. Pe baza observațiilor stratigrafice, a studiilor stilistice fundamentate pe descoperirile lui Vasile Christescu din 1926 cât și pe constatările desprinse din studierea directă a unor fragmente ceramice din colecțiile aparținând lui Gheorghe Georgescu-Corabia și Ilie Constantinescu-Caracal, Berciu ajunge la concluzia că la Vădastra ar fi vorba de două civilizații diferite numite Vădastra I și Vădastra II, cea de a doua suprapunând-o stratigrafic pe prima. Cercetătorul amintit leagă ceramica descoperită de Christescu pe Măgura Fetelor de nivelul II de la Vădastra, precizând că o ceramică de tipul celei din

nivelul I nu s-a mai descoperit în Oltenia, însă pune acest fapt pe seama unei cercetări insuficiente. El menționează în teza sa de doctorat, „Arheologia Preistorică a Olteniei”, publicată în anul 1939, și alte stațiuni aparținând culturii Vădastra în afară de stațiunea eponimă, cum ar fi în județul Olt: Celei, Corabia, Frâsinetul de Pădure, Hotărani, Orlea, Reșca, iar în județul Dolj: Bratovoiești și Șimnic. În aceeași lucrare Berciu a publicat și rezultatele unor săpături neautorizate la Vădastra efectuate de Al. Meunier pentru colecția Severeanu. Cel care va aduce lămuriri asupra stratigrafiei sitului de la Vădastra este Corneliu Mateescu, în urma cercetărilor sistematice întreprinse în așezarea eponimă în perioada 1946-1948, dar și a săpăturilor de salvare din perioada 1956-1974. Stratigrafia sitului menționat a fost stabilită astfel: Paleolitic, Vădastra I și II, Sălcuța. Datele obținute de Mateescu în așezarea eponimă vor fi verificate de cercetările acestuia de la Crușovu. Intensele cercetări ale lui Corneliu Mateescu de la Vădastra și Crușovu din perioada 1946-1948 și 1954-1970 au dus la descoperirea unei cantități impresionante de ceramică din care a fost publicate doar o mică parte. Sondajul stratigrafic efectuat la Vădastra pe Măgura Fetelor în anul 2011 de o echipă de cercetare mixtă de la Universitatea din Lille și de la Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” din București, sondaj care a avut drept obiectiv identificarea nivelului paleolitic și datarea lui prin metoda I.R.L.S, a dus și la descoperirea a trei complexe arheologice ce au fost atribuite în mod preliminar culturii. O contribuție recentă asupra culturii Vădastra a fost elaborată de cercetătorul Alexandru Dragoman. Așa cum se anunță încă din titlul lucrării „O biografie a ceramicii neolitice de la Vădastra”, aportul cercetătorului menționat se dorește a fi o abordare non-tradițională a unei teme cercetate până acum prin metode socotite a fi tradiționale în care tipologia, stratigrafia și chorologia erau predominante. Simbolistica acestor „înscrișuri” preantice ale Vădastrei au un sens al explicitării dublei lumi în care trăim (văzute și nevăzute). Vedem stringent albul, pentru că „pe spate” fundalul este negru (materia neagră din univers versus material albă) – ca la oglindă. Imaginile ce ne apar pe „ecranul” acestei culturi sunt semne legate de istoria lumii (șarpele, pomul, omul, spirala, pasărea etc.) ■

Surse: modernism.ro, curatorial.ro, muzeultaranuluiroman.ro

10 ani de „CDIdei în cărți”

✍️ Horiana Arghira PETRESCU,
bibliotecar CCD Ilfov

Ca bibliotecari școlari, ne bucurăm de fiecare dată când putem vorbi despre corola de minuni a lumii noastre: CĂRȚILE. Un proverb spune: „arată-mi ce citești ca să-ți spun cine ești”. În ce măsură cunoaștem preferințele de lectură ale utilizatorilor noștri, elevii dintr-o școală: Ne străduim noi să aflăm ce le place să citească în aceste timpuri copiilor noștri? Iată întrebări la care, noi, profesioniști ai științelor informării și ale documentării, ar fi necesar, deosebit de util să știm să răspundem...O cale de afla despre aceste preferințe ne oferă un eveniment deosebit: FESTIVALUL CONCURS NAȚIONAL DE CULTURĂ ȘI CIVILIZAȚIE „CDIDEI ÎN CĂRȚI” , care anul acesta a ajuns la ediția a X-a. „CDIdei în cărți” este o întrecere școlară adresată iubitorilor de lectură. Una din provocările aduse de această competiție este aceea că elevii își pot valorifica lecturile de plăcere, nu cele impuse printr-o bibliografie obligatorie. Astfel că pentru acest concurs concurenții pot citi ce le place și pot să dea frâu liber imaginației pentru a exprima ce

le-a plăcut mai mult din acea carte, realizând un „produs” inspirat din ea. Conform regulamentului și metodologiei concursului se pot înscrie elevii de gimnaziu și liceu. Aceștia lucrează în echipe de câte trei, sub îndrumarea unui coordonator, cadru didactic (indiferent de disciplină) sau didactic auxiliar, cum ar fi bibliotecarul școlar sau documentaristul dintr-o unitate de învățământ preuniversitar de stat sau particular. Având ca punct de pornire animațiile de lectură, de tipul „Muzeul literar”, concursul are ca obiectiv principal să încurajeze lectura de PLĂCERE a elevilor, precum și creativitatea acestora, oferindu-le un cadru prietenos de exprimare, astfel încât să poată împărtăși, fără teamă, ce le-a plăcut, atât prin realizarea unei fișe și a unui jurnal de lectură, cât și prin crearea unui obiect reprezentativ - afiș, machetă, booktrailer care să facă referire la o scenă/idee îndrăgită din cartea aleasă. Inițiat în urmă cu zece ani de Casa Corpului Didactic Sibiu, acest concurs a câștigat an de an notorietate, astfel că a depășit granițele locale, județene, ajungând acum un concurs național, înscris în Lista de concursuri și competiții (subvenționate)

ale Ministerului Educației și Cercetării, cu parteneri instituționali multipli angrenați în buna organizare la nivelul fiecărui județ sau regiuni. Ca partener desemnat, și anul acesta, Casa Corpului Didactic Ilfov va fi gazda etapei regionale București-Ilfov și, împreună cu reprezentanții ai Centrului de Excelență Ilfov, precum și ai Inspectoratului Școlar Județean Ilfov, se va strădui să ofere cel mai propice cadru de manifestare participanților înscriși la această competiție de anvergură. Calendarul competițional este următorul:

1. Lansarea Festivalului „CDIdei în cărți” - la nivel național și județean - ianuarie 2025
2. Înscrierea unităților de învățământ la Festivalul „CDIdei în cărți” – data limită 14 martie 2025

3. Inscrierea echipelor de elevi la Festivalul „CDIdei în cărți” – data limită 31 martie 2025

4. Pregătirea elevilor și realizarea produselor - aprilie 2025

5. Selecția, la nivelul unității, a echipelor care vor participa la etapa județeană/ regională - mai 2025

6. Festivalul „CDIdei în cărți” - etapa județeană - mai -iunie 2025

7. Festivalul „CDIdei în cărți” - etapa națională - iulie- octombrie 2025

8. Promovarea festivalului - octombrie 2025-februarie 2026

Ne bucurăm să vă anunțăm că din județul Ilfov s-au înscris anul acesta următoarele unități de învățământ: Școala Gimnazială Nr. 1 „Ioan Bădescu” Popești Leordeni, Școala Gimnazială Nr. 1 Afumați, Școala Gimnazială Nr. 1 Cernica, Școala Gimnazială Nr. 1 „Anton Pann” Voluntari și Școala Gimnazială Nr. 1 Petrăchioaia. Le dorim mult succes, inspirație și sperăm să obțină cele mai bune rezultate la etapa regională București-Ilfov, ceea ce le va asigura participarea la etapa națională. Informații și detalii privind organizarea la nivel regional găsiți pe site-ul www.ccdilfov.ro ■

Înțelegerea neurodidacticii: o abordare personalizată a învățării

✍️ Simona Gabriela LUCA, profesor metodist CCD Ilfov

În perioada 10-14 martie 2025, o delegație formată din șapte cadre didactice din cadrul Consorțiului Erasmus+ al CCD Ilfov a avut oportunitatea de a participa la un curs de formare despre neurodiversitate și neurodidactică, organizat de furnizorul de formare Araxa Edu, la Atena, Grecia. Cursul *Neurodiversity and Neurodidactics: Pioneering in Digital, Green, and Collaborative Strategies for Inclusive Education* a reunit 12 participanți din trei țări Europene, iar locația a fost o modernă școală din Atena, Doukas School, pe care delegația a vizitat-o. Mobilitatea a fost parte a unui proiect Erasmus+ mai amplu, Acordată CCD Ilfov Educație școlară 2022-2027, cu Nr 2024-1-RO01-KA121-SCH-000224863, în exercițiul 2024-2025. Participanții la acest curs au fost selectați din diverse unități școlare din consorțiul Erasmus+, fiind coordonați de dr. Florin Petrescu, directorul CCD Ilfov. Din delegație au făcut parte prof. Corina Constanța Păun - CCD Ilfov, prof. Denise-Iuliana Danalachi, prof. Laura-Felicia Proșcan, prof. Ruxandra Nicoleta Popescu, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Bragadiru, prof. Iuliana Panait, prof. Andreea Elena Scarlat de la Liceul cu Program Sportiv „Helmuth Duckadam” Clinceni. Cursul organizat de Araxa Edu a fost dedicat înțelegerii și implementării strategiilor de educație incluzivă, punând un accent deosebit pe neurodiversitate și neurodidactică. Unul dintre principalele obiective ale cursului a fost să ofere profesorilor participanți instrumentele necesare pentru a integra elevii cu nevoi educaționale speciale (SEN) într-un cadru educativ digital, verde și colaborativ. Această abordare

multidimensională a educației inclusive permite atât dezvoltarea personală a elevilor cu dizabilități, cât și integrarea lor activă în procesul educațional general. Un aspect esențial al formării a fost promovarea unei înțelegeri mai profunde a neurodiversității, un concept care subliniază faptul că variațiile neuropsihologice (precum autismul, ADHD, dislexia) sunt doar moduri diferite de a experimenta și înțelege lumea, nu deficiențe sau tulburări. Cursul a oferit participanților instrumente pentru a răspunde acestor variații, adaptând materialele educaționale și tehnicile pedagogice pentru a sprijini elevii în procesul de învățare. Un alt punct esențial al cursului a fost integrarea principiilor educației verzi și sustenabile. Araxa Edu a prezentat modalități prin care educația inclusivă poate beneficia de pe urma unei abordări ecologice, ajutând astfel la dezvoltarea unei conștiințe ecologice în rândul elevilor, dar și al profesorilor. Participanții au fost încurajați să adopte metode de învățare care nu doar să sprijine dezvoltarea intelectuală și emoțională a elevilor, dar și să promoveze un respect mai mare față de mediu. Neurodidactica a fost un concept central abordat în cursul din Atena. Prin aplicarea principiilor neurodidactice, profesorii pot crea medii de învățare personalizate care să răspundă nevoilor fiecărui elev în parte. Formatorii de la Araxa Edu au detaliat cum cunoașterea structurilor cerebrale și a modului în care acestea influențează învățarea poate duce la strategii pedagogice mai eficiente. De exemplu, cursul a subliniat importanța de a oferi elevilor cu dizabilități emoționale sau cognitive oportunități de învățare multisenzorială. Aceasta presupune utilizarea nu doar a textului scris sau vorbit, ci și a imaginilor, sunetelor și mișcărilor pentru a sprijini procesul de învățare. Un alt subiect abordat în cursul din Atena a fost colaborarea între

profesori, părinți și elevi. Colaborarea între profesori a fost evidențiată ca fiind crucială pentru implementarea unor strategii de succes în educația incluzivă. Cursul a subliniat cum schimbul de experiență și resurse între cadrele didactice poate contribui la dezvoltarea unor practici educaționale mai eficiente și mai inovative. Participanții din delegația CCD Ilfov au subliniat impactul pozitiv al cursului asupra lor. Dr. Florin Petrescu, directorul CCD Ilfov, a menționat că acest curs le-a oferit nu doar informații valoroase despre educația incluzivă, neurodidactică și neurodiversitate, dar și instrumentele necesare pentru a implementa aceste strategii în școlile din România. „Este esențial ca educația incluzivă să fie promovată în toate unitățile școlare, iar acest curs ne-a arătat cum putem face acest lucru într-un mod eficient și sustenabil”, a declarat dr. Florin Petrescu. De asemenea, cadrele didactice din cadrul Școlii Gimnaziale Nr. 1 Bragadiru și Liceului cu Program Sportiv „Helmuth Duckadam” Clinceni au apreciat tehnicile și strategiile învățate, menționând că aceste informații vor contribui la îmbunătățirea abordărilor lor educaționale și la crearea unui mediu mai incluziv și mai adaptat nevoilor elevilor lor. Participarea la acest curs Erasmus+ a fost o oportunitate unică de a învăța și de a colabora cu profesori din diverse țări ale Europei. Cursul a oferit nu doar cunoștințe teoretice despre neurodiversitate și neurodidactică, dar și instrumente practice care pot fi aplicate imediat în activitățile didactice. Participanții au plecat de la Atena cu o înțelegere mai profundă a nevoilor elevilor cu dizabilități și cu un set de abilități care le vor permite să creeze medii de învățare mai incluzive, mai adaptate și mai eficiente. ■

Vizită de documentare la Biblioteca Academiei Române

✍️ Marius-Ovidiu SEBE, profesor metodist CCD Ilfov

În data de 19 martie 2025, cursanții programului de formare „Educație pentru informație, noi perspective asupra rolului structurilor info-documentare din unitățile de învățământ preuniversitar” au efectuat o vizită de documentare la Biblioteca Academiei Române. Grupul a fost format din bibliotecari și responsabili de bibliotecă din județul Ilfov interesați de aprofundarea cunoștințelor privind organizarea și gestionarea resurselor documentare la cel mai înalt nivel. Pe parcursul vizitei, participanții au beneficiat de o prezentare detaliată a istoriei, colecțiilor și serviciilor oferite de Biblioteca Academiei Române, una dintre cele mai prestigioase instituții de profil din România. Au fost abordate aspecte legate de:

- Organizarea colecțiilor și criteriile de arhivare a documentelor;
- Accesul la resurse digitale și baze de date relevante pentru activitatea de cercetare și documentare;
- Strategii moderne de conservare și restaurare a cărților și manuscriselor de patrimoniu;
- Rolul bibliotecilor academice în susținerea educației și cercetării.

De asemenea, cursanții au avut ocazia să viziteze sălile de lectură, depozitele de carte și secțiunea de manuscrise și carte rară, unde le-au fost prezentate exemple de documente de valoare inestimabilă pentru cultura națională. Vizita s-a dovedit a fi o experiență extrem de utilă, oferindu-le participanților noi perspective asupra importanței structurilor info-documentare în sprijinirea procesului educațional și dezvoltarea competențelor informaționale în rândul elevilor. Programul de formare oferit de CCD Ilfov a venit în întâmpinarea nevoii de perfecționare profesională a bibliotecarilor din învățământul preuniversitar ilfovean, contribuind la dezvoltarea unor strategii inovatoare de gestionare a bibliotecilor școlare și de integrare a acestora în procesul educațional modern. Cu ajutorul materialelor prezentate și al unui bogat material bibliografic oferit de formatori cu o deosebită expertiză în domeniu: lect. univ. dr Tiberiu Tănase și dr. Florin Petrescu, participanții s-au familiarizat cu aspectele de bază din domenii despre care nu știau prea multe până acum: cultura de securitate și intelligens-ul. Sperăm că aceste noi cunoștințe și competențe dobândite vor fi valorificate cu succes de absolvenții acestui program, în activitatea lor profesională desfășurată în bibliotecile școlare, respectiv centrele de documentare și informare din școlile ilfovene! ■